

ΠΕΡΙΑΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο μαρκήσιος Γαστών ντ'ε Σατινιό, άπαρηγόρητος γιά τόν θάνατο τής πολυαγαπημένης του συζύγου, καταρέθηκε στον προγονικό του πύργο τού Ζατινιό, όπου μένον ο πατέρας του, ή μητριά του κι ή έτεροβίβλη αδελφή του 'Ιουλίνα, ζητώντας στή μοναχική κήνη κάπως τήν πονεμένη του μηχή. Σχεδόν συγκρόνων μ' αυτόν, φτάνει στέν πυργό, ζητώντας άσυλο, κι ή νεαρά του έξαδελφή Κλάρα Λαρμορέ, τήν όποία ο συζυγός της έγκατέλειπε στις 'Ινδίες, άφου κατεπατάλησε πρώτα όλη τή μεγάλη της περιουσία. Τόσο ο Γαστών, όσο κι ή Κλάρα, διηγοούνται τόν πόνο και τίς περιπέτειές τους στις έπιστολές των πού στέλλουν ο ένας σ' έναν πιστό του φίλο κι ή άλλη σέ μία άφοισμένη της φίλη, χωρίς να έχη συναντήσει μέν ο τής στιγμής ο ένας τόν άλλον. "Αν και μένον στον ίδιο πυργό, ή Κλάρα δέν έχει δει άκόμα τόν έξάδελφό της, πού ζει κατακλειστος και μελαγχολικός. "Έξαφνα όμως, έπειτ' από μερικές ήμέρες, πεθαίνει ο πατέρας του Γαστών και στήν κήρεια του ο νέος συναντάται γιά πρώτη φορά μέ τήν έξαδελφή του, τής όποιας ή άμορριά του προκαλεί βαθεία έντύπωσι. "Από τότε ο Γαστών άρχισε νά δείχνη έξαιρετικό ένδιαφέρον γι' αυτήν και τήν προσκατέει από τό μίσο τής μητριάς του. "Έξαφνα ή Κλάρα κρωλογει κι άρρωσταίνει βαρεία. Εύτυχώς ξεφύγει γρήγορα από τόν κίνδυνο.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ξω... 'Ο Γαστών με συνώδευε στην έξοδό μου αυτή... 'Επειδή ή δύναμεις μου δέν μου έπιτρέπουν άκόμη νά περιπατήσω, άνεβήκαμε σ' ένα μικρό κομμάτι άμαξάκι, τό όποίο ώδηγούσε ο ίδιος ο Γαστών...

Καθώς προχωρούσαμε, τό άλογο έκάλαξε έλαφρά κι έγώ άνάσαινα βαθεία τό γλυκό άνοιξιτικό άεράκι. 'Ολόγυρά μας τά λουλούδια φούνταναν πολύχρωμα, τά δέντρα έλαμπαν κάτω από τόν θεριμό άνοιξιτικό ήλιο, ένωδιές άναρίθμητες με χτυπούσαν και με μεθούσαν...

'Ο Γαστών σπό πλευρό μου φαινόταν γι' αυτός εύτυχισμένος... Μου χαμογελούσε διαρκώς, ή φωνή του είχε μ' άλλόκοτη τρυφερότητα σήμερα και κάθε φορά πού γύριζα τό κεφάλι μου πρós αυτόν, έννοιωθα τά μάτια του καρφωμένα έπάνω μου...

'Επειτ' από μισής ώρας δρόμο, ο Γαστών κράτησε τ' άλόγο του. Έίχαμε φτάσει σ' έν άπόμερο μέρος του δάσους, όπου ή βλάστηση φουντώνει άγρία και πρωτόγονη κι όπου όλόκληρες δαχνηστές από πουλιά στήνων τις συναλιές τους έπάνω στα δέντρα.

'Ο έξάδελφός μου πήδησε άπ' τό άμάξι και με βοήθησε κατόν να κατεβώ...

- Σας άρέσει τό μέρος αυτό; με ρώτησε.
- 'Ο! έξαιρετικά!... τού άπάντησα. Μου φαίνεται πώς βρίσκομαι μέσα στην καρδιά ενός παρθένου δάσους, όπου μόνο ή φύσις μιλάει μέσα στην ψυχή μου...
- Μονάχα ή φύσις; με ρώτησε τότε ο Γαστών με κάποιο έλαφρό παράπονο στή φωνή του.
- 'Ο!... έξαδελφέ μου, τού άπάντησα, μη καταλαβαίνοντας τή σημασία τόν λόγον του. Τι θέλετε νά πητε;
- Τίποτε... Τίποτε... ψιθύρισε ο Γαστών.

Και, δίνοντάς μου τό χέρι του, με βοήθησε νά προχωρήσουμε μέσ' από τά φυλλώματα και τά λουλούδια.

Σέ λίγο φτάσαμε στή ρίζα ενός μεγάλου δέντρου. 'Ο Γαστών ξεστρωσε στή γλήτ τόν μανδύα του και με παρακάλεσε νά καθήσω. "Έπειτα κάθησε κι αυτός κοντά μου...

Δέν ξέρω γιατί έκείνη τή στιγμή έννοιωσα κάποια στενοχώρια μέσα μου. Μιά στενοχώρια όμως όχι δυσάρεστη...

'Ο έξάδελφός μου φαινόταν κι αυτός έπίσης στενοχωρημένος. "Ήθελε νά μιλήση, ήθελε κάτι νά μου πη, αλλά δυσκολενόταν... Περιμενε ίσως νά τόν ενθαρρύνω έγώ;... Δέν ξέρω...

Μένουμε λοιπόν σιωπηλοί, ένω συγχρόνως έννοιωθα τήν καρδιά μου νά χτυπά ή δυνατά... 'Αλόφρευγα όσο μπορούσα τό βλέμμα τού έξαδελφου μου πού τό έννοιωθα καρφωμένο έπάνω μου, μά, έξαφνα, χωρίς νά τό θέλω, τά βλέμματά μας συναντήθηκαν...

"Έγινα άμέσως κατακόκκινη... Τήν ίδια στιγμή ο Γαστών πήρε τά χέρια μου μέσα στό δικά του και ψιθύρισε τρυφερά:

— Κλάρα!...
— Γαστών!... τού άπάντησα. Δέν ξέρω γιατί τόν άποκάλεσα γιά πρώτη φορά έκείνη τή στιγμή με τό μικρό του όνομα, μά έννοιωθα ότι δέν μπορούσα νά τόν άποκαλέσω άλλωώς...

Τότε ο Γαστών έσφριξε τά χέρια μου με δύναμι στα δικά του και, φέρνοντάς τα στή χείλη του, τά φίλησε με πάθος.

— Κλάρα, σάς άγαπώ... ελτε. Σας άγαπώ με όλη μου τήν ψυχή! Μολονότι περιμενα τήν έξομολόγησί του αυτή, έν τούτοις έκείνη τή στιγμή τά έχασα. Τόν άφινα νά μου φιλήτ τά χέρια, χωρίς νά τού λέω τίποτε.

— Δέν μου άπαντάτε, Κλάρα;... μου ξανάτε σέ λίγο. Κλάρα, πολυαγαπημένη μου, γλυκειά μου

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

'Η Κλάρα έκανε μιά χειρονομία διαμαρτυρίας και θέλησε κάτι νά ψιθύριση, μά ο γιατρός μ' ένα νόημα τής έπέβαλε σιωπή...

"Αν και θα ήθελα νά μένω εκεί μέσα, όσο θα βρισκόταν ή Κλάρα σπό κρεβάτι της, αναγκάστηκα νά βγω έξω...

Στόν αντίάλαμο περίμενε ή αδελφή μου 'Ιουλίνα, ή όποία με ζοηρό ένδιαφέρον με ρώτησε γιά τήν κατάστασι τής Κλάρας. 'Εγώ τήν καθιστάχασα και, από τή χαρά μου, τή φίλησα με τρυφερότητα...

Έίδα κατόν και τή μητριά μου, μά αυτή δέν μου ελε τίποτε γιά τήν έξαδελφή μου. Αντιθέτως ο κ. Μερσιέ με ρώτησε γι' αυτήν μ' ένα ένδιαφέρον πού μου φάνηκε πολύ βλοπτο.

'Αρχίζω νά ξαναγινώμω εύτυχισμένος, καλέ μου 'Οκτάβιε... 'Η Κλάρα σάθηκε...

Και τώρα έπιτρεψέ μου νά σ' άποχαιρετήσω, γιατί νουάθω τόν έαυτό μου πολύ κουρασμένο... 'Η άγωνία κι ή άπνιές μ' έχουν έξαντήσει...

4 Μαρτίου 183... Σέ φλώ ΓΑΣΤΩΝ

Ο Ο Ο Ο ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ Ο Ο Ο Ο

('Η Κλάρα Λαρμορέ πρós τή Μάρθα Ντελμόν). Παρίσι.

"Ασφαλώς δέν θα ξέρης και σό πού νά άποδώσης τήν τόση μακρά σιωπή μου... Θα νόμισες ίσως πώς σέ ξεχάσα, πώς ή εύτυχία πού άρχίζει νά μου χαμογελά ή δώδεκάρα, μ' έκανε νά λησμονήσω τήν εύγνωμοσύνη πού σου χρωστώ γιά τήν άτέραντη καλωσύνη πού μου έδειξες όταν έρτασα, ξένη, δυστυχής κι έγκαταλελειμμένη σπό Παρίσι...

"Όχι, καλή μου Μάρθα, δέν σέ ξεχάσα, ούτε έά σέ ξεχάσω ποτέ... "Ήμιον άρρωστη, βαρεία άρρωστη και εινε θαύμα πώς ξεφύγα από τά χέρια του χάρου. Τή σωτηρία μου τήν όφειλω έν πρώτοις σπό Θεό κι έπειτα σπό Γάστωνα, ο όποιος έκανε τ' άδύνατα δυνατά γιά νά με σώση...

"Όλοι οι γιατροί έδώ με είχαν άπελπίσει, μά ο Γαστών έφερε έπίτηδες από τό Παρίσι έναν άπ' τους διασημότερους συγχρόνους έπιστήμονας, ο όποιος πάλαψε άγομπτος, ήμεροσύνητα όλόκληρα, με τήν άρρώστεια μου και σπό τέλος τή νίκησε...

Τώρα βρίσκομαι στήν άνάφορσι... Νοιάδω καινούργιες δυνάμεις νά με πλημμυρίζουν... Μου φαίνεται πώς ξαναγεννιέμαι, όπως ξαναγεννιέται ολόγυρα στήν έξοχή πού περιστοιχίζει τόν πυργό, ή φύσις κάτω άπ' τις μυρωμένες πνοές τής άνοιξέως...

Αισθήματα νέα κάνουν τήν καρδιά μου νά φουσκώνη... 'Η εύτυχία, ή άγάπη φτερουγίζουν κοντά μου...

Χτές βγήκα γιά πρώτη φορά ξ...

'Ο 'Ιησούς πρò τού Πιλάτου.

Κλάρα, γιατί σιωπάεις;... Σ' αγαπώ!... Είμαι δικός σου... Μίλησέ μου!... Πές μου αν ανταποκρίνεσαι στην αγάπη μου;...

Προσπάθησα να επιβληθώ στα δυνατά συναισθήματα που με συντάραξαν και του απάντησα με φωνή που έτρεμε κάπως: —'Η έξομολόγησίς σας με βρίσκει άπροετοίμαστη... 'Αφήστε με να σκεφθώ... Μή μου ζητάτε να σας απαντήσω άμέσως...

—'Ω, Κλάρα, μή με βασανίζετε... Θέλω να μάθω τώρα... Σας λατρεύω και όσο δεν ξέρω ποιά ανταπόκρισι βρίσκει το αισθημά μου σε σας, εά βασανίζωμαι, θά ύποφέρω... Πέστε μου, δεν με συμπαθείτε... λίγο;

—'Ω, πολύ, εξάδελφέ μου, του απάντησα έντελώς αθόρυχα. —'Αλήθεια!... 'Αλήθεια, Κλάρα! φώναξε ό Γαστών άκτινοβολώντας από εύτυχία. Τότε, άφου με συμπαθείτε, δεν θά δυσκολευθήτε να μ' αγαπήσετε...

—'Εμεινε μερικες στιγμές σκεπτικός και έπειτα ελπε με φωνή κάπως έπισημη:

—Κλάρα, θέλεις να γίνης σύζυγός μου;... Μονάχα κοντά σε σένα θά βρω άκόμα μεγαλύτερη την εύτυχία που έχασα... Πές μου, Κλάρα, θέλεις να γίνης μαρκησία του Σατινύ;

—'Ενα χαμόγελο θλιβερό άπλώθηκε στην όψη μου και του απάντησα νοιώθοντας την καρδιά μου να σφιγγεται:

—Αυθό εινε αδύνατον, Γαστών. Ξεχνάς ότι είμαι σύζυγος ενός άλλου και ότι ό άλλος αυτός ζει άκόμα...

—'Ενα σύννεφο βαρύ σκέπασε τό μέτωπο του Γάστωνα.

—'Αλλοίμονο, ψιθύρισε με πίκρα, τό ελα ξεχάσεις...

Μά άμέσως τό πρόσωπό του ξαναπήρε την προηγούμενη του έκφρασι και μου ελπε σοβαρά:

—Δεν έχει αυτό, Κλάρα, καμμά σημασία...

— Πώς; τόν ρώτησα εγώ.

—Μά, στην περίπτωση τή δική σας, δεν εινε και τόσο δύσκολο να πάρης τό διαζύγιο... 'Ο σύζυγός σου σ' έγκατέλειψε και κανείς δεν ξέρει πειά που βρίσκεται... Μπορεί λοιπόν τό δικαστήριο να τόν κηρύξει άγνοημένο... Καθώς βλέπετε λοιπόν, ή δυσκολίες που παρουσιάζονται στο γάμο μας δεν εινε άνυπερβλήτες... Φτάνει να θέλετε σείς...

Μά δεν πρόφτασα να του απαντήσω. Καλπασμός άλλων άκούστηκε και σε λίγο φάνηκαν νύφχωνται πηδς τό μέρος μας ή 'Ιουλιά κι' ό εξάδελφος τής μητέρας τής κ. ντε Μερσιέ...

—Αιυόν, τότε θά μου άπανήσετε; με ρώτησε ό Γαστών. Θέλω γρήγορα την απάντησί σας, πολύ γρήγορα... Συλλογιστείτε πόσο θά ύποφέρω όσο θά περιμένω...

—Τότε, εξάδελφέ μου, θά σας απαντήσω αύριο... Δεν θέλω να ύποφέρετε...

'Ενωμεταξύ ή 'Ιουλιά κι' ό κ. ντε Μερσιέ μās πλησίασαν κι' έτσι ή συζήτησί μας έχασε πειά τόν αισθηματικό τής χαρακτήρα.

Τώρα που είμαι μόνη, αγαπημένη μου Μάρθα, σκέπτομαι ποιά απάντησι πρέπει να δώσω στον Γάστωνα. Ρωτάω την καρδιά μου κι' αυτή μου απαντάει άδιάστατα μ' ένα εναι... Μά φοβάμαι... φοβάμαι πολύ... Φοβάμαι τό μίσος τής μητριαις του που θά ξεσπάση εναντίον μου άκόμα πιο άγρια, μόλις μάθει ότι πρόκειται να γίνω σύζυγός του. Θά με κατηγορήσετε ως μιά φιλόδοξη, τής οποίας ό μόνος σκοπός ήταν να κατακτήση τόν Γάστωνα... Και να ήταν αυτό μόνο... Είμαι βεβαία πως θά με διαβάλη και θά με συκοφαντήση σ' όλον τόν κόσμο... 'Ο Γαστών θά με προστατεύση βέβαια, μά ταριάζει να επικαλεσθώ τή συνδρομή του εναντίον μιάς γυναίκας, ή οποία ήταν σύζυγος του πατέρα του;

Θεέ μου!... Δεν ξέρω κι' εγώ τί να κάνω...

Και όμως ή καρδιά μου χτυπάει δυνατά για τόν Γάστωνα...

Ναι, αισθάνομαι πως τόν αγαπώ κι' εγώ με την ίδια αγάπη που μου δείχνει κι' αυτός...

Και τό χειρότερο εινε ότι πρέπει να του απαντήσω αύριο.

'Ο Θεός άς με φωτίση.

Σε φίλω, ή πάντοτε άφορισμένη φίλη σου,

ΚΑΛΡΑ (Ακολουθεί)

ΠΕΡΣ ΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕ Σ

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥΣΟΥΦ

Τόν παληό καφού, ζούσε στο 'Ισπαχάν ένας πλούσιος έμπορος χαλιών, που τόν έλεγαν Γιουσούφ 'Ιμπραήμ. Αυτός είχε πολλά χρήματα, ήταν γεμάτος ύγεια κι' όμως παραπονιόταν όλοένα για την τύχη του. Μά βραδειά, άφου τελείωσε τις ταχυκές του προσευχές, άνασπέναζε βαθειά και ελπε :

—'Αχ, γιατί να μην πραγματοποιούνται ή επιθυμίες τής καρδιάς μου;

—Και ποιές εινε ή επιθυμίες σου; ακούστηκε ξάφνου μιά φωνή.

'Ο Γιουσούφ σήκωσε το κεφάλι του κι' αντίκρυσε μπροστά του ένα σεβάσιμο γέροντα :

—Στ' όνομα του 'Αλλάχ και του Προφήτη, σε χαϊρετώ. Ποιάς είσαι σύ; τόν ρώτησε.

—Είμαι ό 'Αγγελός που εκπληρώνει τις επιθυμίες των ανθρώπων. Ποιά εινε ή δική σου επιθυμία; ελπε ό γέρος.

—'Επιθυμώ ν' άποκτήσω, δη λείπει από την εύτυχία μου, άποκτήθην ό Γιουσούφ 'Ιμπραήμ.

—Καλά, πήγαινε ψυχρός στο σπίτι σου και πην λαλήσει ό πετεινός, θά εκπληρωθή ή επιθυμία σου...

Κι' άφου έδωσε την ύπόσχεσι αυτή, ό γέρος έγινε άφαντος.

'Ο Γιουσούφ γύρισε στο σπίτι του κι' έπεσε να κοιμηθή. Δεν μπορούσε όμως να σφαλίση μάτι, γιατί ή φροντίδες του έδιωχναν την ήσυχία.

'Αργά, περασμένα μεσάνυχτα πειά, έννοιωσε τά βλέφαρά του να κλείνουν και θά κοιμόταν, δίχως άλλο, αν δεν τόν έπαινε ένας δυνατός πανόδοτος.

'Ο πανόδοτος μεγάλωσε από στιγμή σε στιγμή κι' ό Γιουσούφ σπριαγογύριζε άνησυχος μέσα στο κρεβάτι του. Κάθε λεπτό που περνούσε, του φαινόταν διόκληρος αιώνας. Και τό μάγουλό του δλο πριζόταν. Πήδησε τότε κάτω απ' τό κρεβάτι του κι' άρχισε να τρέχη σαν τριπλόδ: μέσ' στην κάμαρά του. Είχε ξεχάσει πειά την επιθυμία του και δεν συλλογιζόταν παρα μόνο τόνό πόνου του.

Καθώς γυρνούσε δω κι' εκεί, σκουζόντας, τού φάνηκε πως άκουσε ένα θόρυβο στη διπλανή κάμαρα. Τραμάξε τότε, ξεχώισε τόν πανόδοτο κι' έτρεξε να δη τί συμβαίνα. Μόλις μπήκε μέσα αντίκρυσε άνοχητή την κάσσα όπου φύλαγε τά χρήματά του κι' άρχισε να φωνάζη άπελπισμένα: —Κλέφτες! Με άφάνισαν!

'Ωχ, δυστυχία μου!...

Πραγματικά, είχε μπει ένας κλέφτης και τού είχε πάρει κρυφά όλο του τό θησαυρό.

'Εξαφνα ό Γιουσούφ θυμήθηκε

το γέρο και την ύπόσχεσί του και άρχισε να θρηνη :

—'Ω δαίμονα τής κολάσεως! Τί συμφορές εινε αυτές που με βρήκαν έξ αιτίας σου! Μουστειλες τόν πανόδοτο από τη μιά κι' από την άλλη άφρησε να με κλέψουν. 'Α, πόσο εύτυχισμένος ήμουν χθές!

—'Ο πόθος σου εκπληρώθηκε, παιδί μου! ακούστηκε ξάφνα ή φωνή του γέρου, που πήγε και στάθηκε πάλι μπροστά του.

—Αυτό λοιπόν ήσαν που έλεπε από την εύτυχία μου; ρώτησε γεμάτος όργη ό Γιουσούφ.

—Ναι, παιδί μου, απάντησε ήσυχά ό γέρος. 'Ήσουν γερός και καμμιά άρρώστεια δεν έβασάνιζε τό σωμα σου. 'Ήσουν πλούσιος και καμμιά φροντίδα δεν σε άπασχολούσε. Μονάχα ένα σου έλεπε: 'Η άναγνώρισι τής εύτυχίας σου. Τώρα τό άπόκτησες κι' αυτό...

Κι' ενώ ό Γιουσούφ έμενε σκεπτικός, ό γέρος επρόθεσε:

—Για να μην παραιοπέσαι τώρα, θά σου χαϊδέψω τό μάγουλο και θά σου περάση άμέσως ό πόνος...

—Και τά χρήματά μου, ή περιουσία μου, ό θησαυρός μου; έσκουξε ό έμπορος.

—Θά τά βρής κι' αυτά έξω στην αλλη. Πές μου μονάχα τώρα. Ποιάς εν' ό εύτυχότερος άνθρωπος του 'Ισπαχάν;

—'Εγώ!... φώναξε χαρούμενος ό Γιουσούφ 'Ιμπραήμ.

'Ο γέρος χαμογέλασε κι' έγινε άμέσως άφαντος, τή στιγμή που λαλούσε ό πρώτος πετεινός...

Ο Ο Ο ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ Ο Ο Ο

'Ο 'Ακάνθινος Στέφανος. (Του Μιχαήλ 'Αγγελου Καραδάξιο)

